

ט' תשרי

עֵצֶם, אֵית עֵצֶם טָמֵא וְאֵית עֵצֶם טָהוֹר, וּבִשְׂרָר דְּדַכְּוֵי וְעֵצֶם דְּדַכְּוֵי, עֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר (בראשית כג) עֵצֶם מִעֵצְמֵי וּבִשְׂרָר מִבִּשְׂרֵי, וְעֵצֶם אִיהוּ אַרְיָה, גִּידִים אִיהוּ נֶשֶׁר, נֶשֶׁר נִשְׂרָא דְּדַכְּוֵי וְנִשְׂרָא דְּמִסְאָבוּ, עֵצֶם וּבִשְׂרָר וְגִידִים עֲלִיָּהוּ שְׂרִיא בְּרָכָה וְקַדוּשָׁה וְיַחֲוּהּ, דְּאִינוּן כְּהֵן לְוֵי וְיִשְׂרָאֵל, בְּעֵצֶם כַּד שְׂרִיא בְּרָכָה בִּיהּ, מִיָּד (יחזקאל לז ז) וְתִקְרְבוּ עֲצָמוֹת עֵצֶם אֶל עֲצָמוֹ, מִתְקַרְבִּין וּמִתְקַשְׂרִין דָּא בְּדָא בְּקַרְבְּנָא, וּמִיָּד נְחִית עֲלִיָּהוּ מִשְׂחָא וְשְׂרִיא עֲלִיָּהוּ בְּרָכָה, בִּשְׂרָר שְׂרִיא עֲלִיָּה קַדוּשָׁה, דְּאִיהִי מִסְטָרָא דְּלוּיִם, הֲדָא הוּא דְּכָתִיב וְקַדְשֵׁת אֶת הַלוּיִם, מִיָּד מִתְקַרְבִּין עֲרֻקִין וְדָמָא לְגַבֵּי לְבָא, דְּבִרְכָאן מִכְּהֵנִי אִינוּן, הֲדָא הוּא דְּכָתִיב (במדבר ו כג) דְּבַר אֵל אֶהְרֹן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ. גִּידִים מִיִּשְׂרָאֵל, וְאִינוּן יַחֲוּדָא וְקַדוּשָׁה וְקַשְׁוֹרָה דְּגַרְמִין וּבִשְׂרָא, וְכַד מִתְקַשְׂרִין בְּתַרְוֵיהוּ אֲתַקְרִיאוּ יַחֲוּד וְיַחֲוּד אִיהוּ בִּישְׂרָאֵל, הֲדָא הוּא דְּכָתִיב (דברים ו ד) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד.

מִשְׂחָא אִיהוּ דְּמוֹת אָדָם מְלַכּוֹת, כָּל דְּיוֹקְנֵין אֲתַחֲזִין כְּהַ, וְאִיהִי כְּלִילָא מִבִּשְׂרָא וְגִידִין וְגַרְמִין, וְאִיהִי תְמוּנַת כָּל, וְאִיהִי בְּרָכָה וְקַדוּשָׁה וְיַחֲוּהּ, כְּהֵנִים וְלוּיִם וְיִשְׂרָאֵלִים, דְּאִינוּן קַשְׁוֹרָן בְּתַלַּת אַבְהֹן, דְּאֲתַמַּר בְּהוּן הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְרַכְּבָה, בִּבְשָׂר כַּד מִתְקַדְשָׁא, נְחִית עֲלִיָּה דָם טָהוֹר, וְגִידִים כַּד מִתְיַחֲדִין נְחִית עֲלִיָּהוּ רוּחָא קַדִּישָׁא, גַּרְמִין נְחִית עֲלִיָּהוּ מִיִּין דְּדַכְּוֵי, דָּא אִיהוּ רִזָּא דְּקַרְבְּנֵין. הֲדָא רַבֵּי אֶלְעָזָר וְחֲדוּ חַבְרָא וְאָמְרוּ אֵילוּ לָא אֲתִינָא לְהָאֵי עֲלָמָא אָלָא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי.

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּרִי, וְעוֹד בְּרִזָּא דְּקַרְבְּנֵין, לְבָא אִיהוּ מְזַבַּח דְּבֵיהּ דָם דְּקַרְבְּנֵין, וְעַל דָּא אֲתַמַּר (שמות כ כד) וְזָבַחַת עֲלָיו, אִם זָכוּ אַרְיָה הָוּה נְחִית לְמִיכַל קַרְבְּנָא, וְאִי לָא כְּלָפָא נְחִית, וּבָאָן אֲתַר בְּכַבְּדָה, דְּתַמָּן מָרָה גִּיהֵנָם, דְּאִיהִי עֲלוּקָה דְּאִית לָהּ תְרֵי בְּנוֹת הַב הַב, כְּמָה דְּאֲתַר אָמַר (משלי ל טו) לְעֲלוּקָה זָכוּ, וְכִלְפָא בְּהוּן עָוֹחַ הַב הַב, וּמָרָה אִיהִי גִיהֵנָם, חַרְבָּא דְּמִלְאָה הַפּוֹת דְּאִית לָהּ תְרֵי פִיּוֹת כְּגוֹנוּנָא דְּגִיהֵנָם, דְּאֲתַמַּר כְּהַ (שם) לְעֲלוּקָה שְׁתֵּי בְּנוֹת הַב הַב, כְּגוֹנוּנָא דָּא אֲתַמַּר בְּחַרְבָּא (שם ה ד) וְאַחֲרִיתָהּ מָרָה כְּלַעֲנָה תְּהִי בְּחַרְבַּת פִּיּוֹת.

וְכַבֵּד אִיהוּ סְמָא"ל, מָרָה סָם מְוֹת דִּילִיָּה, כַּד שְׁלֻטָא מָרָה עַל עֲרֻקִין דִּילָהּ וּמִתְגַּבְּרָא בְּחֻבִין, אֲתַמַּר בְּפַרְקִין דְּכַבֵּד וּמָרָה, (שמות טו כג) וַיִּבְאוּ מָרְתָהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתּוֹת מִיָּם מִמָּרָה כִּי מָרִים הֵם, בְּהַהוּא זְמַנָּא אִינוּן עֲרֻקִין דְּלָפָא בְּדוּחְקָא וּמִתְטַמְּרִין בְּלָפָא, כְּגוֹנוּנָא דְּנַח וְאֲתַתִּיהּ וּבְנוּי וְחִיוּוֹן וּבְעִירִין וְעוֹפִין דְּמִתְטַמְּרִין בְּתִיבָה, וְלָפָא אִיהוּ בְּדוּחְקָא בְּהוּן, דְּאִם מָרָה מְטָא לְלָפָא מִיָּד יְמוֹת בַּר נֶשֶׁךְ, וּמָרָה לָא מִתְגַּבְּרָה עַל יִשְׂרָאֵל

דאינון לבא אלא בחובין, אי חזרין בתיובתא דאיהי נשמת חיים שכנינתא עלאה, הא אסוותא תהא ללבא ולערקין דילה, ואתמר בהון (שם) וימתקו המים, ואתסין ערקין (גופא) ואברים דילה.

טחול דא לילי"ת אימא דערב רב, שחוק הפסיל, מאן פסיל דא אל אחר סמא"ל, וערב רב אינון בנהא, דאינון מעורבין בישראל רשעים גמורים, ועלייהו אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עלייהו אתמר (חבוקק א יג) למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע דא כסיל, ערב רב בגלותא אינון רשע, בבלע צדיק ממנו, דא ישראל, ומאן גרים דבלע לון, בגין דלאו אינון צדיקים גמורים, כמה דאתמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע.

וטחול איהו לילי"ת, (משלי ג לג) מארת ה' בבית רשע, ואיהי אספרה לרביי דאינון חייביא, חייבת בהון בעותרא בהאי עלמא, (ד קמ ע"ב) ולבתר קטילת בהון, ואמאי אתקריאו רביי, בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מינה, אבל לב מבין אשתזב מינה, דתמן צדיק, ורזא דמלה (קהלת ז כו) טוב לפני האלהים ימלט ממנה, וחוטא ילקד בה. פליות אינון יועצות אם זכו עאל בהון נבואה דאיהי (משלי כ כז) גר יהו"ה נשמת אדם, ואתעבידו נביאים, ואינון יועצים לטב, ואית בהון עצה ותושטה.

פנפי ריאה, אם זכו שריא בהון רוח קודשא, ואתמר בהון (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח יהו"ה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהו"ה, ועלייהו אתמר (שמות כה כ) והיו הפרבים פורשי כנפים, הפרובים פגון צורת אדם, פורשי כנפים לקבל תלת חיוון דפרשין גרפין לקבליה דאדם, ואינון שית גרפין, תרין לכל חיה, מסטרא דשכינתא גרפין דחיוון מרובעים, שית גרפין לקבל שיש מעלות לפסא, ארבע גרפין לקבל פוסא מרובע, פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הפפרת, דא פפרת דלבא קדש קדשין, ודא לבא.

נפש רוח נשמה, בהן לוי וישראל, בהן איהו נשמה, אם זכה גר יהו"ה גר הוה נהיר ביה מלבא פשמש זורחת, ורוחא דקודשא הוה נפיק מבין גרפוי דפרובין דאינון פנפי ריאה, והוה ממליל עמיה, ואם לאו נורא, ודא נפש הוה דליק, ונפיק אשא מלבא ואוקיד ליה. קרקבנא וקיבה כד נאים אתקרי קיבה ישן.

ואית שינה לטב ואית שינה לביש, לטב פגון חלום דאיהי סלם (נ"א פגון חלום) דחזא יעקב, וביה דביק קנה, ושית עזקין דקנה איהו שית הרגין דנבואה, וסלקין לשתיין

נְשָׁמִי, דְחָהּ נְאִים בְּהוֹן דְּוֹה, דְּהָכִי אוֹקְמוּהּ, דְּוֹד הָוָה מִתְנַמְנֵם פְּסוּם, וְסוּם לָא נְאִים אָלָא שְׁתִּין נְשָׁמִי, וְאִית שִׁנְיָה לְבִישׁ חֲלָמָא בִישָׂא, דְּאִתְמַר בִּיהּ לְגַבִּי אַבְרָהָם, (בראשית טו יב) וְתַרְדֵּמָה נִפְלָה עַל אַבְרָם, וְהִנֵּה אֵימָה חֲשֻׁכָה גְדֻלָּה נִפְלְתָ עָלָיו, וְהָא אוֹקְמוּהּ בְּאַרְבַּע גְּלִיּוֹת, וּבְגִין דְּחִלּוּם יִיתִי בְּתַרְזִין דְּרַגְזִין, אוֹקְמוּהּ קַדְמָאִין, פְּמָה דְּאִי אֶפְשָׁר לְבָר בְּלָא תָבֵן כִּדְ אִי אֶפְשָׁר לְחֲלָמָא בְּלָא דְבָרִים בְּטִלִּים, בְּגִין דְּיִיתִי חֲלָמָא פִּאן עַל יְדֵי מְלָאָה, פִּאן עַל יְדֵי נְשָׂה, בְּגִין דְּחֲלָמָא אִיהוּ מְסֻטְרָא דְאִילְנָא דְטוֹב וְרַע, אֲבָל מְסֻטְרָא דְאִילְנָא דְחַיִּי לָא אִתְנָא (עֲלִיָּה אֶלָּא דְקִיבָה) אֶלָּא עַל יְדֵי קִיבָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא דְאִיהִי שְׂכִינְתָא דִּילֵיהּ, וְלִית תַּמָּן קִיבָה רַע דְאִיהוּ נְשָׂה.

קְרַקְבֵן טוֹחֵן, אִי בַר נֶשׂ זַפְאָה אִיהוּ טוֹחֵנְתָ מִן לְצַדִּיקִים, דְּאִינוּן אַבְרָם קְדִישִׁין בְּפַקוּדִין דְּעֵשָׂה, וְאִי לָא אֶזְלִין בְּפַקוּדִין טָבִין, מִתְפַּרְנְסִין בְּלַחֵם הַקְּלוּקָל מִזְזוּנָא קְלָא בְּקִלוּז. וְוִשְׁט (במדבר יא ח) שְׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ, שְׁטִין (שְׁטִין) לְקַטִּין בְּשִׁטוּתָא, וְטַחְנוּ בְּרִיחִים בְּדוּחְקָא, אֶזְלִין אִינוּן טוֹחֵנוֹת פְּפוּמָא, אוּ דְכוּ בְּמִדּוּכָה דָּא חִידָה, וּבְשִׁלוּ בְּפִירוּר דָּא אַצְטוּמְכָא.

בְּרִי, רְזָא עֲלָאָה הַכָּא, אִם זְכוּ יִשְׂרָאֵל הָוָה נְחִית לִוּן אוֹרִיָּתָא מִן שְׁמִיָּא בְּלָא דוּחְקָא, וְלָא הוּוּ צְרִיכִין לְאַלְפָּא חַד לְחַבְרִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות טז ד) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, דְּלִית לָחֶם אֶלָּא אוֹרִיָּתָא, לָא זְכוּ בְּגִין עֶרְב רַב דְּאִינוּן שְׁטִין, אִתְמַר בְּהוּ שְׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ, דִּיטְרַחוּן לְאוּלְפָּא דָּא לְדָא, לְפַרְנָסָה כַּל חַד בְּדוּחְקָא, וְלַחְפִּימִיָּא בְּרַמִּיָּא. אֲבָל לְעֵתִיד לְבָא יִתְמַחוּן עֶרְב רַב מְעֻלְמָא, וְאִתְמַר בְּהוֹן (ירמיה ל א לג) וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת אָחִיו וְגוֹמַר, וּבְגִין דָּא וְוִשְׁט אִיהוּ לְבִישׁ וְאִיהוּ לְטָב, תְּוֹר וְסוּמְק, דִּינָא וְרַחֲמִי.

וּבְרִי, בְּוִדְאִי אִינוּן שְׁלוּחִיָּא דְצַבּוּרָא, צְרִיכִין כִּד קְרָאן סֵפֶר תּוֹרָה דִּיחֲתִכוּן מְלִין, וְלָא יִימְרוּן לְהוֹן בְּהִלְעָטָה, פְּגוּוּנָא דְעֶרְב רַב דְּאִתְמַר בְּהוֹן (במדבר יא יג) הַבֶּשֶׂר עוֹדְנֵנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם, וְהוּוּ אֲכָלִין בְּהִלְעָטָה, וּכְגוּוּנָא דְעֵשׂו דְאִתְמַר בִּיהּ (בראשית כה ל) הִלְעִיטְנִי נָא, וְלָא הוּוּ טַחְנִין לֵיהּ, אִתְמַר בְּהוֹן (במדבר יא לג) וְאָרְף יְהוָה תָּרַח בְּעַם.

הִדְרָא דְכְּנֵתָא דָּא אִיהוּ נְחֵשׁ בְּרִיחַ נְחֵשׁ עֶקְלָתוֹן, דְּזַמִּינִין צַדִּיקִיָּא (דף קמא ע"א) לְמִיכָל לֵיהּ. וְאִית חֲלָב טָמֵא דְאִיהוּ נְחֵשׁ, דְּאִיהוּ אֲסִיר לְמִיכָל עֲמָא קְדִישָׂא, בְּגִין דְּעֲלִיָּה אִתְמַר (בראשית ג יד) אָרְוֹר אֶתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה.

תקונת רביעאה

(זהו תיקון כ"ה)

בראשית תמן י"ש, (משלי ח כא) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, ובגין דתמן אוצר דאיהי יראת יהו"ה, מניה אתמליא לצדיקיא, ואינון דחלין לקודשא בריה הוא ירתין האי יש, וערבוביא בישא לא הוה דחלין לקודשא בריה הוא אלא בגין עותרא, והוה מנסין ליה, פגוונא דא (שמות יז ז) היש יהו"ה בקרבנו אם אין, וכל אינון דמנסין לקודשא בריה הוא ודחלין ליה בעותרא ולא דחלין מניה בעניותא כמו בעותרא, לאו אינון אלא ערבוביא בישא, דאית יראה ואית יראה, אית אהבה ואית אהבה, אית מאן דדחיל לקודשא בריה הוא בגין דיחון בנוי או דלא נחית לעניותא, או דרחים ליה בגין דיהיב ליה עותרא, ומנסה ליה פגון נעביד האי פקודא הכי, ונחזי היש יהו"ה בקרבנו ויהיב לן אגרא בגיניה אם אין, דאי לא יהיב ליה אגרא בגינהא לא רחים ליה, ולא יהיב ליה צדקה ולא יעביד פקודא, ומנסי לקודשא בריה הוא בכל פקודא ועובדא, בודאי האי איהו מאלין ערבוביא בישא, דאתמר בהון היש יהו"ה בקרבנו אם אין.

אלא רחימו ודחילו דקודשא בריה הוא, שלים בכל פקודא ופקודא דעביד, בין דיהיב ליה אגרא בטיבו בין דלא יהיב ליה, ובגין דא מני באורייתא (דברים ו ד) ואהבת את יהו"ה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, ואוקמוהו קדמאין, אם חביב עליך נפשך ממנונה לכה נאמר בכל נפשך, ואם חביב עליך ממנונה מנפשך לכה נאמר בכל מאדך, דאית בר נש דצלי ואזיל בכל פקודין דלא יהיב עלייהו אגרא, ואם הוה יהיב אגרא עלייהו לא הוה עביד לון, דודאי סגיאין אינון מבני נשא דאינון עתירין בעותרא סגיא, ואינון חביבין עותרא דלהון יתיר מנשמתא דלהון, דעותרא דנפשא איהו פקודין טבין בעלמא דאתי, ועותרא דגופא ממונא ועדותא בעלמא דין.

ואינון דמחבבין ממונא מנפשא, אם הוה יהבין ליה פל אורייתא במאה זוזי לא הוה יהבין להו בגינה, בגין דממונא חביב עלייהו מנפשא, ומה דדחיל ורחים ליה לאו איהו אלא בגין ממונא, האי דשוי ממונא עקרא ואורייתא דרחים קודשא בריה הוא טפל, האי רחימו ודחילו לא חשיב ליה קודשא בריה הוא, אלא עקרא דרחימו ודחילו דקודשא בריה הוא, דאף על גב דאיהו רחים ממוניה מנפשיה, דירחים ליה בממוניה, במה דאיהו חשיב עליה, ולא בטפל דיליה, לכה נאמר בכל מאדך, וכן מאן

דחשיב נפשיה מממוניה, ונהו יחיב כל ממונא דעלמא ולא הוה נזיק אפילו באברא
זעירא דאית ביה, לכך נאמר בכל נפשך במאי דרחים ליה.

תקונא חמישא

(זהו תקון כ"ו).

בראשית (ישעיה טו טז) פי באש יהו"ה נשפט, אלהי"ם מארי דינא, ועליה אתמר (שמות
כב כז) אלהי"ם לא תקלל, בודאי כמה דלעילא אתמר (תהלים עה ח) פי אלהי"ם שפט זה
ישפיל וזה ירים, כך איהו צריך למהוי דינא לתתא, לדא ישפיל בדינא ולדא ירים,
כפום (ד קמא ע"ב) עובדוי, לדא מטה כלפי חסה, לדא כלפי גבורה, אמת באמצעיתא,
ובגין דא אתקרי דיין אמת, אלהי"ם תפס"א בחושפון, דתמן י"ה דאיהי חכמה ובניה,
זה שמי עם י"ה שפ"ה מסטרא דשמאלא, ודא י"ה מן אלהי"ם, ה' על י' נוקבא.

וכד דיין איהו דן, צריך למהוי איהו יתיב ובעלי דינא קיימין, בגוונא דלעילא, דאתמר
בקודשא בריה הוא (איוב א ו) ויבאו בני האלהי"ם להתיצב על יהו"ה, איהו יתיב, ואינון
קיימין למתבע דינא, ובגין דשטן יעול פינייהו למתבע חוביהון דבני ישראל, אינון
במטולא עליה, עד דהוה דן להון ודא איהו להתיצב על יהו"ה, ועוד להתיצב על
יהו"ה, לשאלא ולמתבע דינא לגבי (נ"א קמ"י) קודשא בריה הוא יהו"ה, כד נהיג עלמא
ברחמין, ומקטרגין ותבעין דינא, ודא איהו להתיצב על יהו"ה. ותו להתיצב על יהו"ה,
יהו"ה עמודא דאמצעיתא, דשאלין ותבעין דינא מגבורה פי דינא רברבא, דקיימא
על עמודא דאמצעיתא, ודא הוא על יהו"ה, על דמקרבין דינן קדם גבורה אתמר
בהון להתיצב על יהו"ה, דאף על גב דבנוי אינון ישראל לית ליה רשו לאעברא על
דינא, דאורייתא בדינא אתיהיבת, ואומי עלה דלא יעבר עלה, ולגבי דינא גבורה
איהי באמצעיתא, וחסד מימנא, ועמודא דאמצעיתא משמאלא, וכל דינן מהאי
אתר תליין, וכל ספירן פלהו אתקריאו דינן גבורה ואפילו יהו"ה.

דינא קדמאה תדא אתקרי דין לדון פחנק, ואתמר (דברים כא כג) לא תלין נבלתו על
העץ. אמר ליה אלעזר ברי, הכא צריך לחדשא מלין, אית עץ ואית עץ, תדא הוא
דכתיב (שם כ ט) פי האדם עץ השדה, ואית אדם דאיהו עץ הדעת טוב ורע, וחובא
דאדם איהי נבלתו דאדם קדמאה דאיהי עץ החיים, לא צריך לתלייא ביה חובא דא,
תדא הוא דכתיב לא תלין נבלתו על העץ, דמאן דאכל מעץ דיליה דאיהו עץ החיים,
אתמר ביה (בראשית נ כב) ואכל וחי לעולם.

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, עץ דהכא דא תלמיד חכם דאשתדל באורייתא דאיהי עץ החיים, הדא הוא דכתיב (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, לא תלין בו נבלתו, דאיהי חובה דהב ביומא לא תלין עמיה בליה, דמדי יתוב בתיובתא, פמה דאוקמוה מארי מתניתין אם ראיית תלמיד חכם שחטא ביום אל תהרהר אחריו בליה, דודאי עשה תשובה, (נ"א שפא עשה תשובה, שפא סלקא דעתך, אלא אימא ודאי עשה תשובה).

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, דא תלמיד חכם, נבלתו דא בת עם הארץ דאיהי ריהשא, דאם אנת תליא לה ביה, או קוברא או קוברתו, ודא איהו (דברים כא כג) פי קבור תקברנו, פי קבור הוא לה או תקברנו איהי ליה, ואתתא דא לאו אקרי זונגא ויחודא דיליה, אלא איהי פמטולא תליא עליה, פחויא קשיר על קדליה, ובגין דא (שם) פי קללת אלהים תלוי, דאיהי קללה, דקטילת ליה או אייתי ליה לידי עניותא.

דבר אחר לא תלין נבלתו על העץ, דא שבת, דירית ביה בר נש נשמה יתירה, לא צריך לאתחזיא קדמהא נפשא דשולטא בבר נש ביומין החול, במלאכה דאיהי אסורה בשבת, אלא קבור תקברנו ביום ההוא, דלא אתחזיא קדם זכור ושמור השבת, ובגינה אתמר (שמות ה ה) של נעליך מעל רגליך פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, (דברים כא כג) ולא תטמא את אדמתך, דנשמתא יתירה איהי ארץ ישראל דלעילא, אדמת קדש, דאתמר בה (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליהו"ה.

ועוד לא תלין נבלתו על העץ דא בר נש דאיהו נבל, עליה אתמר כל המעמיד תלמיד הלוא איהו הגון פאלו מעמיד אשרה, ובגין דא לא תלין נבלתו על העץ דאיהו עץ החיים. דבר אחר לא תלין וגומה, העץ אלן ישראל דאתמר בהו (דף קמב ע"א) (ישעיה סה כב) כימי העץ ימי עמי, חובא דעבדו עם נבל, לא תהא תליא ליה בישראל, דכד עבדו ית עגלא חשיב משה דישאל עבדו ליה, ואמר (שמות לב יא) למה יהו"ה יחרה אפה בעמך, אמר ליה קודשא בריך הוא (שם) לך רד פי נחת עמך, מיד נחית וחוץ עגל דיוקנא דשור וחרמור, שאיל ליה מאן עבד לך, אמר חמור, ערב רב (יחזקאל כג כ) אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר נמי הכי, טבעת דעלה מזל שור בזמנא דאתמר בערב רב (שמות לב ג) ויתפרקו כל העם את גזמי הזהב, אזדמנת תפן, וארמי פלא אהרן בנורא, ונפקת עגלא דיוקנא דשור וחרמור, בההוא זמנא עוונת ריח הקדש ואמרת, (ישעיה ג א) ידע שור קונהו וחרמור אבוס בעליו, ישראל לא ידע עמי לא התבונן.

וְרָשִׁיעֵיָא מָה חָזוּ לְמַעְבַּד עֵגֶל, אֶלֶּא וְהָאִי אֵינּוּן הוּוּ מְכַשְׁפִּין דְּפַרְעָה, יוֹנוּ"ם וַיִּמְבְּרוּ"ם
 בְּנֵי בְלָעָם, דְּאִתְמַר בְּהוּן (שמות ח ג) וַיַּעֲשׂוּ בֶן הַחֲרָטְמִים בְּלַטְיָהֶם, וְחָזוּ דְלֹא הָוּה מְמַשּׁוּ
 בְּהוּן, אִתְחַזְרוּ עֲמִיָה דְמִשָּׁה וְקָבִילוּ בְרִית מִיָּלָה, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ דִידַע גְּלוּיִים
 וְסִתְרִין, דְּהָוָה יָדַע בְּהוּן דְּאֵינּוּן מְגֻזְעָא בִישָׂא, כַּד הָוּה נַחְתָּא שְׂכִינְתָּא אִתְמַר בְּהָ (שם
 יד ט) וַיִּסַּע מִלְּאֵךְ הָאֱלֹהִי"ם הַהֲלֵךְ לְפָנָי מִחֲנֵה יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אָמַר לְפָנָי הָעָם, וּבְגִין דָּא
 נָטְלוּ קְנָאָה בְּלִבֵּיהוּ, וְאָמְרוּ (שם לב א) קוּם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִי"ם אֲשֶׁר יִלְכּוּ לְפָנֵינוּ, כְּגִוּוֹנָא
 דְּהָוָה אָזִיל קְדַמְיִיכוּ, וּבְגִין דָּא עֲבַדוּ יָת עֵגֶלֶא בְּחַרְשֵׁין דְּלַהוּן, וְדָא אִיהוּ יָדַע שׁוּר
 קוּנְהוּ וְכוּ', יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַע חַרְשֵׁין, עֲמִי אֲהֲרֹן וּמִשָּׁה בְּנֵי עֲמֶרֶם לֹא הִתְבּוֹנְנוּ, וְדָא אִיהוּ
 לֹא תְלִין נְבֻלְתוֹ עַל הָעֵץ, חוּבָא דָּא דְעָם נְבֻל לֹא תְלִין נְבֻלְתוֹ עַל הָעֵץ דְּאֵינּוּן יִשְׂרָאֵל.
 דְּבַר אַחַר לֹא תְלִין וְכוּ', דָּא גִיזְרָא דְלֹא אִתְגַּיִיר לְשִׁמָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ, לֹא תְלִיא
 בֵּיהּ בִּישְׂרָאֵל דְּאֵינּוּן עֵץ, כְּמָה דְאִיקְמוּדְהוּ (ישעיה סה כב) כִּימֵי הָעֵץ יָמֵי עֲמִי.

וְעוֹד לֹא תְלִין נְבֻלְתוֹ, דָּא נְבֻלוֹת הִפָּה, עַל הָעֵץ דָּא לִישְׁנָא בִישָׂא, דְּחוּבָה דָּא גָרִים
 דְּיָמוֹת קָדָם זְמַנִּיה, וְדָא אִיהוּ כִּי קְבוּר תְּקַבְּרֵנוּ, דְּבַר אַחַר לֹא תְלִין נְבֻלְתוֹ, דָּא יַצֵּר
 הָרַע, עַל הָעֵץ דָּא נְשַׁמַּת חַיִּים, דְּמָאן דְּחַלֵּל בְּהָ אִתְמַר בֵּיהּ כִּי קְבוּר תְּקַבְּרֵנוּ, וְיָמוֹת
 בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי, דָּא אִיהוּ דִּינֵיהּ בְּחֻנְק מָאן דְּעֵבַר עַל דָּא.

(דְּבַר אַחַר לֹא תְלִין נְבֻלְתוֹ עַל הָעֵץ, דָּא נְפִשָׁא דְחוּל דְלֹא תִתְחַזֵּיא קָדָם נְפִשָׁא יִתִּירָא
 וּבְגִינָה אָמַר לְמִשָּׁה (שמות ג ה) שֶׁל נִעְלִיךְ מֵעַל רִגְלִיךְ).

תְּנַיִנָא הָרַג, הָרַג לְגַנְב, וְלַגְזֵלָן עוֹנֵשָׂא, וּבְגִין דָּא הַמְּמַשְׁכֵּן לְחַבְרִיה צָרִיךְ לְמַחְזֵר לִיה
 מְשֻׁבָּנִיה בְּעֵידָן דְּצָרִיךְ לִיה, כִּינּוּן דְּלִית לִיה אַחְרָא, הָדָא הוּוּ דְכַתִּיב (דברים כד יג) הָשִׁב
 תְּשִׁיב לוֹ אֵת הָעֵבוֹט וְאִתְמַר בְּקָרָא אַחְרָא (שמות כב כה) אִם חָבַל תַּחְבֵּל שְׁלֹמֶת רַעְךָ עַד
 בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ תְּשִׁיבֵנוּ לוֹ, הָאִי בְּנִשְׁמָתָא דְבַר נִשׁ מְמַלֵּל, אִם חָבַל תַּחְבֵּל נְפִשָׁא וְרוּחָא,
 שְׁלֹמֶת רַעְךָ דָּא נִשְׁמָתָא.

וְאִם חָבּוּל תַּחְבּוּל תְּפֻלִּין דְּיָד וְתְּפֻלִּין דְּרִישָׂא, שְׁלֹמֶת רַעְךָ כְּפִסּוּיָא דְּמַצּוּה, עַד בֹּא
 הַשֶּׁמֶשׁ, דְּאִתְמַר בֵּיהּ (תהלים פד יב) כִּי שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי"ם, תְּשִׁיבֵנוּ לוֹ קָדָם
 דִּיתְכַפְּנִישׁ מִנִּיה, דְּעֵלְיָה אִתְמַר (מלאכי ג ג) וְזָרְחָה לָכֶם יְרֵאֵי שְׁמֵי שְׁמֶשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא
 בְּכַנְפֵיהּ, מֵאִי צְדָקָה צְלוּתָא, וּמְרַפָּא בְּכַנְפֵיהּ כְּפִי מַצּוּה דְּאֵינּוּן תְּפֻלִּין כְּפִי יוֹנָה,
 וּכְפִי מַצּוּת צִיצִית, הִיא שְׁמֻלְתוֹ לְעוֹרוֹ מְשַׁכָּא דְּתְּפֻלִּין, וְאִם אֵת לֹא תַחְזִיר אֵלִין
 כְּפִסּוּיִן לִיה קָדָם דִּיתְכַפְּנִישׁ מִנִּיה שְׁמֻשָׁא דְּאִיהוּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ, דְּאִתְמַר בֵּיהּ כִּי
 שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי"ם, הָכִי יִתְכַפְּנִישׁ מִינָךְ נִשְׁמָתָא, דְּאִתְמַר בְּהָ (תהלים פט לז) כִּסְאוֹ

כשמש נגדי, מדה לקבל מדה, ובגין דא עד בא השמש תשיבנו לו, לו לעני דאיהו צדיק, ולשכינתא דאיהי ענייה בגלותא, כד יתי ליליא דאיהי גלותא, במה ישכב (ד קחב ע"ב) שכינתא, הודאי שמשא דאיהו קודשא בריה הוא לא נהיר לה בגלותא דאיהי ליליא, ואשתארת בחשוכא, ובגין דא צריכין ישראל לאנהרא לה בגלותא באור ונה, דאיהו תורה ומצוה, אור נשמתא, נ"ר נפש רוחא דאינון סימן נ"ר, פתי דתפלי למשכב בהו שכינתא בגלותא, וכסויא דציצית לאתעטפא ביה במשכבה.

ובגין דא אי בר נש לא אנה תפלין וציצית, במה ישכב איהי בגלותא, עלה אתמר (תהלים מא ב) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו יהו"ה, ובזכות פקודין אלין ירתין בני נשא תלת קטרין, דאינון נשמתא ורוחא ונפשא, ובהו צריד למקרי לישראל עלאה, דינחית לאנהרא בשכינתא בנהורא דפורקנא, דאיהי שמש צדקה, ומרפא בכנפיה לישראל דאינון בני מרעא בגלותא. דצדקה איהי שכינתא עלאה, עלה אתמר (איכה ב יג) מי ירפא לה, ואיהי כ"ה כ"ה אתון דקריאת שמע ערבית ושחרית, וביה נחתא לישראל למפרק שכינתא, אבל בימינא אוקים לה ורחם עליה, הדא הוא דכתיב (ישעיה נד ח) ובחסד עולם רחמתיך, ובגין דא נשמתא ורוחא ונפשא אינון משכבא (משכונא) דשכינתא בגלותא, ועליה אתמר (דברים כד יג) ושכב בשלמתו וברכה, ובגין פקודין אלין שריא שכינתא על בר נש.

ועל נשמתא אתמר (מיכה ז ח) משכבת חיקך שמר פתחי פיה, דלא תהור אם לא תשלם, הדא הוא דכתיב (משלי כב כז) אם אין לה לשלם למה יקח משכבה מתחתיה, ואשתארו רוח ונפש יתומים, ואם נשמתא עברת על פקודי אורייתא ואנחת חובין בגופא, דין איהו ליפרע מנכסי יתומים, בפקודין דעשה דאשתאר לון מנשמתא, דבגין חובין נטלין מחיבנא משכונא דאיהי נשמתא, ודא איהו (שמות כב כח) אם חבל תחבל שלמת רעה.

ואי אית ליה חובין ואית ליה זכוון, אתפרעו חובין בזכוון, ואתמר יצא שכרו בהפסדו, מייד חזרין ליה לגופא קדם דייתי שמשא, ודא איהו (שם) עד בא השמש תשיבנו לו, דכד נאים בר נש נשמתא סלקא מניה, ולא נחתת בגופא עד דפרעת כל חובין דעבד בר נש בההוא יומא, ובגין דא ממשכן לה ההוא בי דינא דלעילא, בגין דמקטרנא סליק אבתרהא למתבע מינה דינא, בארבע מיתות בית דין, תרין דאתמר לעיל, ותרין דאינון שריין על אינון דמגלין עריין דאורייתא, זכאה איהו מאן דנטיר לה בכל יומא.

ובזמנא דחובין אינון רברבין, ומלוא בר נש חובין על משפונא, אבד משפונא דאיהי נשמטא, ולא חזרת לגביה, וכלא איהו בדין דדן לה גבורה דאיהו בי דינא רברבא, בכל ליליא בתרין עשר שעתין ובשבעין ותריין רגעין כחשבון חס"ה, דאתמר ביה (ישעיה מז ה) והוכן בהסד פסא, ורוא דמלא (איוב ז יח) ותפקדנו לבקרים, לרגעים תבחנונו.

ואית חובין דאינון בסתה, ולא יכילין לאסהדא בהון מלאכין דאזלין עם נשמטא, דאתמר ביה (תהלים צא יא) פי מלאכיו יצוה לה, הא שכינתא סהידת עליהו, הדא הוא דכתיב (ירמיה כג כד) אם יסתר איש במסתרים, בגין דשכינתא על רישיה, דאתמר ביה דע מה למעלה מפה, עין רואה ואזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבין, (לזמנין נשמטא לא חות מודה בחובין דתבע עליה יצר הרע, וחשיד יצר הרע בהא), (נ"א ולזמנין נשמטא לא חבת וחשיד יצר הרע בהא), ואזלין לגבי בי דינא ודן עליהו דין הנשבעים, אומיאת נשמטא עליהו ואתפטרת, ואם לאו פרעת.

ואית חובין דאתמר בהון (איוב לז ז) ובניד כל אדם יחתום, ומראין לה חתימת ידהא. ואית חובין דאינון על תנאי דאתני עליה לפרעא לון בהאי עלמא, דחובין דיליה פאתריה, דלא יגבה לון תובע אלא פאתריה, ואלין אינון חובין דעשרין שנין, ואית חובין לתתא, דאוקמוהו קדמאין דעד עשרין שנין (דף קמג ע"א) מענישין לתתא ולא לעילא, ואית חובין דמענישין לעילא ותבעין לון לעילא בי דינא רברבא, ובגניניהו ממשפנין נשמטא לעילא, ולא מניחין לה לנחתא לתתא, אבל בחובין דמענישין עליהו לתתא, לא מענישין לה לעילא, ולא מעכבי ליה תמן, ואית חובין דנשמטא דגבין מנייהו בכל אתר, כגון (שמות כא יז) ומקלל אביו ואמו, דאתמר ביה מות יומת, מבי דינא דלעילא ומבי דינא דלתתא, דאתהנת בתרין דינין, ובגין חובא דא בכל אתר דאשפחין לה לעילא גבין מינה, ובכל אתר דאשפחין לה לתתא גבין מינה, ולית פקודא דלית לה רשו לאגנא עלהא, דאית חובין דדינין לה בדינים חמורים לנשמטא, ויתי מצוה דאיהי מטרוניתא כגון מצות תפלין, ואגינת עליה ופרישת גדפהא עליה, ולית רשו למקטרג לקרבא תמן, ואית חובין דמטרוניתא לית לה רשו לאגנא עליהו, הדא הוא דכתיב (שם יד) מעם מזבחי תקחנו למות.

אבל פקודין אית דאינון שפחות, מאלין פקודין דאינון על מנת לקבל פרס, אף על גב דייטון לאגנא עליה, נטלי לון מקטרגין תחות רשותיהו, (נ"א נפקין לה מקטרגין מרשותיהו), ואית חובין אחרנין דאתקריאו חלוקי דינין, על חובין דחולקין בהון, מנהון מטה כלפי חסה, ודינין לה לנשמטא בממון דאיהו דיני ממונות, ואית אחרנין דחולקין

עליהו ואינון נוטין כלפי חובה, למידן לה בדיני נפשות, אם זכוון מתגברין על חובין דנין לה בדיני ממונות, וגבין מזכוון דאינון גמילות חסדים דיליה, ואם חובין מתגברין דינין לה בדיני נפשות מסטרא דגבורה, וגבין בה נפש ורוח.

ולעילא לית משוא פנים בין זפאה לחיבא, וכן צריך להשוות לתתא גבי דינא זפאה עם חיבא, מסטרא דאמת עמודא דאמצעייתא, ולא יהא דינא רשאי למעבד משוא פנים לחד מנייהו בדינא, דבדינא דלעילא אתמר ביה (דברים יז) לא ישא פנים ולא יקח שחה, ווי ליה לדינא לתתא דאשתני מדינא דלעילא, דאכחיש עובדא דבראשית, ולא יימא דא מהימנא מדא, דכמה דאיהו לתתא (שם טז יח) שופטים ושופטים תתן לה בכל שפריה, לדינא גופין, הכי אית לעילא שופטים ושופטים לדינא נשמתא, ולא יוקיר לדא יתיר מדא, אלא תרוייהו בהשוואה בדינא, ואינון צריכין למשמע קדם דינא, ולא ימללון עד דשאל לון דינא, ויהיב לון רשו למללא, ויהון קדמיה בדחילו, בגין דשכינתא שריא עליהו, ומאן דתבע קשוט פאלו מקיים על עלמא דיין אמת (ס"א דין אמת), וכל שפן מאן דדן דין אמת, פאלו מקיים (תהלים פ"ב) אמת מארץ תצמח, ווי ליה למאן דאוקים שקרא ואפיל אמת, דגרים (דניאל ח"ב) ותשלך אמת ארצה, ומאן גרים דא דינא דלא דן דין אמת, ובדינא דיין דדן דין אמת פאלו הוא אפיק לשכינתא ולישראל מגלותא, ואוקים לון מארעא.

קם רבי שמעון על רגליו, וסליק ידוי לגבי עילא, ושבח למארי עלמא, ואמר, רבון עלמא עביד בגין שכינתא דאיהי בגלותא, ואם איהי באומאה הא אבא ואמא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה, הדא הוא דכתיב (ישעיה יד כז) יהו"ה צבאו"ת יעץ ומי יפר, אם התלמיד אומי הרב יכיל למעבד התרה.

ואם נדר או נשבע בן דאיהו ו' דלא יפרוק לה אלא דתהי בגלותא עד זמנא ידיעא, ונדר או שבועה איהו בי"ה דאינון חכמה ובינה, ואיהו אתחרט, הא תלת בני נשא יכלין למפטר ליה, ואינון תלת אבהן לעילא לקבליהו, ואם לא תתחרט, אנא בעינא מינה, ומכל אינון המתבתא דלעילא ותתא, דתעביד בגין רעיא מהימנא דלא זו משכינתא בכל אתר, ואיהו עאל שלם בינה ובינה זמנין (דף קמג ע"ב) סגיאין, ומסר גרמיה למיתה בגינה ובגין בנהא, הדא הוא דכתיב (שמות לב לב) ואם אין מחני נא מספרך אשר פתבת.

ואם הוא נדר מסטרא דאבא ואמא, ולא בעי, אנא סליק לגבי ההוא דאתמר ביה (דברים יז ח) כי יפלא ממה דבר, דאתמר ביה במופלא ממה אל תדרוש, דיפטור נדר, ואף על

גב דנשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה פנדה, דאיהי יפריש בין דם לדם, ואתפתח מקורא דילה, לדכאה לה במים דאורייתא, מים חיים דלא פסקין, ואפריש מינה דם נדה דאיהי ליליית, דלא אתקריבת בהדה, דאיהי חובא דנשמטא דסאיבת לה, ולית לה רשו לסלקא נשמטא לגבי בעלה, להווא אתר דאתיהיבת מתמן, ואתדנת בין דין לדיו, בין דיני נפשות לדיני ממונות, דאית מאן דפרע במקמוניה, ואית מאן דפרע בנפשיה, ובין נגע לנגע, כמה דאוקמוהו (איכה א א) איכה ישבה בדד, דאיהי חשיבא שכינתא בגלותא פמצורע, דאתמר ביה (ויקרא יג מו) בדר ישב מחוץ למחנה, מחוץ ודאי, דא גלותא, דאיהי לבר מארעא דישראל, דאיהי מותבא דאת ה'.

ואי מקורא לא זכיל למפתח עד דיפתח ליה ההוא דסגיר ליה, אָנא מפייסנא ליה בגין יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יחודא (דיחודיה תמן), ובגין לבושין דאתלבש, מיד אתפתחת מקורה ואתדפיאת שכינתא, ורזא דמלה (ירמיה יד ד) מקוה ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה, מושיעו ודאי, תהוא דמקורא דמקוה בידה.

תקונא שתיאָה

(זהו תקון כ"ז).

בראשית תמן תרי אש, ואלין אינון תרינ אנשין דאינון בורא מאורי האש, ועלייהו אתמר (שיר ב ה) סמכוני באשיות, בתרי אשות, ואמאי אמר בהון סמכוני, אלא בלילי שבת נשמה יתירה קא נחתא לסמכא שכינתא תתאה בגלותא, דאתמר ביה (עמוס ה ב) נפלה ולא תוסיף קום, וכד אתא מוצאי שבת אסתלקת נשמטא יתירה דבה וינפש, וינפש מיד דאיהי אסתלקת וי נפש, דלית מאן דסמיד לה, בהווא זמנא איהי אמרת לישראל סמכוני באשיות דאינון מאורי האש, ומאי ניהו תרי תורות, דאינון חצובות מאש דאיהי אלהים מדת הגבורה, ומאי ניהו למודי יהו"ה תרינ שפון דאקרון להבות (דאוקדון בלהבות) אש, ואינון תרינ תפוחין, דמנהון ריחא דמשיחא נפיק, דאתמר ביה (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח יהו"ה.

לבת מלך דהות בבי מרעא מרחימו דבעלה, דאזל בעלה איהי נפלת למשפכה, צווחת ואמרת סמכוני באשיות, הא איהי בבי מרעא, היא אומרת רפדוני, במאי בתפוחים דמתרבים בעצי היער, ואלין אינון עצי בשמים.

קם סבא תליתאה ואמר רבי רבי הא אנן בעצי בשמים מבדילין, והכא איהי לא אמרת אלא בתפוחים, אלא אנן מברכין על עצי בשמים בגין דאתמר בהון (שיר ז ט) וריח אפד בתפוחים, ולא עוד אלא כל מיני בשמים אינון טבאן לברכא עליהו, ואנן דעבדין בהדס בגין דאית ביה תלת עלין, דאתקריאו תלת הדסים, דרמיזין לתלת אבהו, אבל תרין נוקבין דחוטמא אינון לקבל תרין תפוחין דאינון תרי נביאי קשוט, די בהון עתיד לאפקא ריחא דקודשא דאיהו רעיא מהימנא דלעילא, דביה אתישבת נפשא דילה, ובגין דא איהי אמרת (שם ב ה) רפדוני בתפוחים פי חולת אהבה אני (דף קמז ע"א) בליילא דשבת אתמר (שיר ה ה) קמתי אני לפתוח לדודי בשבת, וכד נפיק שבת אתמר (שם) ודודי חמק עבר, ובההוא זמנא (שם) בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני, עד דאומינא דבזמנא דייתי זמנא אחרא דאחיד בידיה ולא אנשקנייה למיזל, כמה דאתמר (שם ג ד) אחזתיו ולא ארפנו עד שהבאתו אל בית אמי, דא בי מקדשא דלעילא, ואל חדר הורתי דא בי מקדשא דלתתא.

ובזמנא דאחיד בידיה בפורקנא בתרייתא, לא יהא לי כזמנין אוחרנין, דבכל פורקנא ופורקנא הוה אתי, ולבתר הוה פרח מנאי, אבל בפורקנא בתרייתא אנא אחיד ביה וקשיר ליה בכמה קשירין דרחימו, דלא יזוז מנאי לעלם ולעלמי עלמין, דבכל גלותא וגלותא הוה אזיל מנאי, והוינא שאיל עליה לכל עובר ושב, הדא הוא דכתיב (שם) כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי, וזמנין לא הוינא אנשכח מאן דיימא לי מדי מניה, והוינא אומי בגיניה לכל בני קרנא, הדא הוא דכתיב (שם ה ח) השבעתי אתכם בנות ירושלם אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני, וכמה זמנין (שם ג א) על משכבי בלילות דאינון גליות, בקשתי את שאהבה נפשי ולא הוה מאן דיימא לי, עד דאיהו הוה אתי, וכען בגלותא בתרייתא פרח דודי בכעסא סגיא, ושאיילנא בגיניה ולא אנשכחנא מאן דיימא לי מדי, ובגין דא אנא אומינא דבזמנא דייתי ואחידנא בידי דלא יזוז מנאי, ואנא אחזתיו ולא ארפנו אחזתיו בקשורא דתפלין דיה, ולא ארפנו בתפלין דרישא.

תא חזי, דודקא כד יתי לגבה, יימא לגבי תרין משיחין (שם ז יג) נשכימה לפרמים דאינון ישראל, די בהון אתמר (ישעיה ה ז) פי כרם יהוה עבאות בית ישראל, נראה הפרחה הגפן דאיהי שכינתא בהון, הנצו תרמוזים אלין אינון דמל'ין מצות פרמון.

קם רבי שמעון ואמר סבא סבא, נשכימה לפרמים, הא אית פרמים דלאו אינון ישראל, כגון (שיר א ו) דשמוני נוטרה את הפרמים פרמי שלי לא נטרתי, ואינון ערבוביא דערב

רב, דאינון מעורבין בהון בישראל בגלותא, ובגין דא כד ייתי קודנשא בריה הוא לגבי
 שכינתא, איהו יימא לגבה, נשכימה לכרמים, נראה אם פרחתה הגפן בהון, דאתמר
 ביה כי כרם יהו"ה צבאות בית ישראל, הניצו הרמונים אליו ודאי אינון דמליין מצות
 כרמונים, שם אתן את דודי לה, אליו דאינון רחימין דילה, תמן יהיבנא לון לה, (שיר
 ב"א) כי הנה הסתו עבר שולטנו דשאר ממנן דאומין, הגשם חלה חלה לו שולטנותא
 דערב רב.

בההוא זמנא יימא לגבה, (שיר ז א) שובי שובי השולמית, בתרי בתים דאינון בית ראשון
 ובית שני לתתא, שובי שובי בבית ראשון ושני לעילא, ונחזה בך. דבר אחר, שובי
 שובי ארבע זמנין, בארבע אתוון דילה דאינון אדני, ונחזה בך בארבע אתוון דילה
 דאינון יהו"ה, אמר קודנשא בריה הוא לגבי ישראל, ארבע זמנין שובי בשכינתא
 בתיובתא, ונחזה בך בארבע פוסות דפורקנא דאינון בפסח, דחייבין ביה ישראל
 למשתי ארבע פוסות, כגוונא דארבע גאולות, שובי שובי בארבע יחודין (ס"א יסודין)
 דילה, ונחזה בך בארבע חיוון, ונחזה בך בשמאי וארעא, ומיד (דה"א טז לא) ישמחו
 השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יהו"ה מלך.